

ייעורר ליבי

מאמר שבועי לאברכים ובני ישיבות

פרשת תרומה גליון מס' 24

אם אתה תחפש את 'העונג', חוץ מזה שהוא לא יבוא, 'השמחה' תיהיה ממך והלאה.

אמא לילדים שרוצה להיות "אם הבנים שמחה" צריכה לעכל שעונג לא יהיה לה! עוד לא נולד התינוק שלא בוכה בלילה, עוד לא נולד התינוק שהוא גמול מלידה, בקיצור, להתייחס מהעונג, להפסיק לחשוב שיכול להיות בית בלי בכיות מעצבנות של היינגעלעך, עוד לא נולד הילד שלא עבר את גיל ההתבגרות {ואם הוא לא עבר זה בגילאי העשרה הוא יעבור את זה בגיל 40 אי אשר לברוח מגיל ההתבגרות} רק מי שמוותרת על 'העונג', תזכה להיות אם הבנים 'שמחה'.

לפעמים שאנחנו לומדים תורה אנחנו מחפשים את העונג... צדיק, שכח מזה! תורה זה עמל, תורה זה יגיעה, ללמוד תורה זה קשה, שאף אחד לא יספר לי סיפורים! שיהיה ברור לכל מי שבחר להקריב את חייו לעם ישראל על ידי לימוד התורה, שידע לו שזה קשה מאוד, זה יותר קשה מלהיות חייל בצבא... זה קשה!

אבל! ופה מגיע האבל הגדול, רק מי שמוכן לקושי הזה, הוא, ורק הוא, יוכל לחוות את שמחת חייו. תורה זה הדבר הכי הכי משמח! שלא יספרו לי סיפורים אין משהו יותר משמח לאישה מילדים! אין דבר יותר משמח לאיש מלימוד התורה! אין. פשוט אין!

אתה יודע למה לפעמים אתה לא שמח בלימוד? אתה יודע למה לפעמים אמא לא מצליחה להיות שמחה ורגועה? כי הם לא מחפשים שמחה בלימוד התורה או בגידול הילדים... הם פשוט מחפשים עונג...

לרצות עונג זה דבר טבעי לגמרי, אבל עונג מגיע על ידי ציונות בליל שבת, או קולה קרה. אבל מי שמחפש עונג בתורה או בגידול ילדים, הוא יפסיד גם את העונג וגם את השמחה

מי שאוכל גלידה ורוצה להרגיש טעם מלוח, הוא לא ירגיש טעם מלוח, והוא גם לא יחנה מהמתקת שבלילה...

מה צריך לעשות בשביל לשמוח

יש משהו מעניין בתורתנו הקדושה.

היא הדבר הכי משמח שיש בעולם. אבל מצד שני צריך לוותר על תענוגות הרבה בשבילה, אם כן יוצא שמי שרוצה להיות "שמח" צריך לוותר על התענוגות... {הסתפקות במועט}

איך אני יכול להיות שמח בלימוד התורה?

{הערה: פניות רבות הגיעו אליי שלא הבינו מה פשר הכפיה דתית! שדובר עליה בעלון פרי משפטים. יובהר שעלון פרי משפטים הוא בהמשך למה שהיה כתוב בעלון פרי יתרו, ניתן לקבלו במייל המופיע בסוף הגליון}

"משנכנס אדר מרבים בשמחה".

שמעתי את המשפט הזה מהגננת שלי, עד היום אני עם אותה תפיסה של גן על המשפט הזה, כמו יתר חגי ישראל וציאת מצרים ומתן תורה שיש לי תפיסה וחיבור ברמה של ילד. הרב פינקוס זצ"ל אמר שיש אנשים בני שישים שהם יתינוק שנשבה על ידי הגננת {שלא באשמתה חלילה} התפיסה שלהם, על כל המושגים ששמעו מהגננת נשאר ברמה של גננת. פעם אחד מגדולי הדור עבר ליד בית כנסת של חוזרים בתשובה בראש השנה וראה שהם בוכים בתפילה יותר מהרגילות, הפטיר ואמר "הם לא יתינוקות שנשבו" אנחנו כן, אנחנו נולדנו לזה התרגלנו לזה. בא ננסה להבין מה זה מרבים בשמחה.

מה ההבדל בין שמחה לעונג? בשבת יש דין עונג שבת, על ידי סעודות גורמה, וכן על ידי שינה בשבת "תענוג" שבת זה יום מנוחה, הגוף נח.

לא כן בחג, שמה הדין הוא ושמחת בחגך, שמחה זה לנפש, עונג זה לגוף, יעוויי בגמרא שבת ס"ב ב' על ההבדל בין שמחה לעונג

אמרנו השבוע בהלל "אם הבנים שמחה" למה לא כתוב אם הבנים ענוגה??? התשובה שאין כזה דבר... אמא לילדים זה ממש לא עונג, זה עבודת פרך כפשוטו המילה 'פרך' די מדוייקת, אמא לילדים אי אפשר לומר שהיא מתענגת, היא עסוקה כל היום בלרוץ סביב ילדיה השובבים ודואגת לכל צרכיהם, פחדים מבעיות בריאותיות של הילדים, פחד מנשירה, לזה לא קוראים עונג! לזה קוראים שמחה, השמחה הגדולה ביותר שיש לאדם זה לראות את הילד שלו! אין שמחה גדולה מזו!!!

חיפוש העונג מונע את השמחה

לפעמים אנחנו מחפשים עונג בחיים, לפעמים אנחנו מחפשים פיננק, מחפשים לישב בשלווה על הספא.

אם אתה פותח את חלון ביתך ומחפש את הירח לראות אם אתה יכול לעשות קידוש לבנה, אתה לא תראה בחלון את העצים ברחוב, למרות שיש הרבה כאלו, כי אתה מחפש עכשיו ירח.

שמחה ועצב זה תנועות פנימיות, תנועה של הלב. עונג וסבל זה תנועות חיצוניות.

מעשה מהמרח"ו.

ר' חיים ויטאל מספר כך :

פעם אחת שאלתי למורי ז"ל {האריז"ל} איך היה אומר לי שנפשי היא כל כך מעולה הרי הקטן בדורות הראשונים היה צדיק וחסיד שאין אני מגיע לעקבו, ואמר לי: דע לך כי אין גדולת הנפש תלויה כפי מעשה האדם רק כפי הזמן והדור ההוא כי מעשה קטן מאוד בדור הזה שקול בכמה מצוות גדולות בדורות האחרונים, כי בדורות האלו הקליפה גוברת מאוד מאוד לאין קץ מה שאין כן בדורות הראשונים, ואילו הייתי בדורות הראשונים היו מעשי וחכמתי נפלאים מכמה צדיקים הראשונים, וכמו שאמרו חז"ל על נח תמים היה בדורותיו ואילו היה בדורות הצדיקים היה יותר צדיק, ולכן שלא אצטער על זה כלל כי בלי ספק יש לנפשי מעלה גדולה על כמה צדיקים הראשונים מזמן התנאים ואמוראים. עד כאן לשונו הזהב של ר' חיים ויטאל מילה במילה

אתה מבין מה כתוב פה? אתה מאמין מה כתוב פה?

הלא דברים קל וחומר, אם בדורו של ר' חיים ויטאל מעשה קטן נחשב גדול עכב ריבוי הקליפות, מה נאמר עלינו, שחיים בדר 2026 מה נענה אנחנו?? מה העוצמה שלנו?? האם אפשר בכלל לאמוד את זה? אפשר לעמוד בפני גדולת האברך של היום?? אין מילים לומר מי אתה!! אין מילים לשער את עוצמתך!!! אם קטן אתה בעיניך 'ראשי' 'ראשי' בני ישראל אתה!!! וכי אני בודה את זה מליבי? הקראתי לך ר' חיים ויטאל מפורש, הגדולה שלך בכלל לא ניתנת לתפיסה.

רק חבל שאנחנו פוגשים חילונים ב'פארקים' וברחוב מתגנב לליבנו קצת תחושת נחיתות, ואל תגיד לי שאתה לא כזה! על הצד שאתה כן כזה, זה 'ממשי' 'ממשי' לא נעים, ויש מישהו בתוכנו שדואג שיהיה לנו מחשבות יותר נעימות... פחות אמיתיות.

אני חושב שהגדולה שלנו היא חמקמקה, הזמן מכה את ההרגשה, ההרגל, החומר, כל אלו מורידים לנו את התחושה הזו! הפתרון הוא להביא את גדולתנו לידי ביטוי בעולם המעשי! אחרת אתה תשכח ממנה, אם אתה רוצה שהגדולה שלך תכנס למודעות שלך, ותפסיק לחשוב שאתה 'ירבעם בן נבט', אתה פשוט צריך להוריד את זה לעולם המעשי.

מה אני מתכוון? אנחנו גדולים פי מליון ממה שאנחנו חושבים, היצר מקטין אותנו ואנחנו מאמינים לו, ואנחנו בטוחים שאנחנו דור האשפה של עם ישראל עפ"ל וההתנהגות בהתאם, לכן בשביל להכניס למודעות שלנו את גודל חשיבותנו צריך לתת לחשיבות ביטוי מעשי.

אם זה ישאר במוח זה ידעך, אתה תזכר בזה מידי פעם, אבל לא תחיה את זה.

איך עושים ביטוי מעשי? למשל ללבוש 'פראק'. נכון שיש כאלו שזה יראה עליהם מצחיק, אבל יש כאלו שזה לא יראה עליהם מצחיק! הם צריכים לשים פראק, ואל תחשוב שפראק יגרום לך לגאווה. ממה נפשך, אם אתה בעל גאווה, גם אם לא יהיה לך פראק, בעל גאווה תישאר. אם אתה מרגיש שזה תחפושת,

תחדיר לעצמך שזה אמיתי. אם לא הצלחת לשכנע את עצמך שזה אמיתי, תוריד את הפראק, ויפה שעה אחת קודם.

כמובן שפארק אני לא מתכוון דווקא לפראק, אני משתמש בפראק כשם קוד ללבוש והתנהגות של מלך. או יותר נכון של בן מלך.

בהלכה יש ארבעה דינים של בגדים. 'בגדי שבת', 'בגדי כהונה', 'בגדי מלכות', 'בגדי תלמיד חכם'.

הבגד עושה את הבן אדם.

דוגמא נוספת, לביטוי החשיבות שלנו בעולם המעשה, להיות שונה מהפחותים שבעם, הליכותיך יכולות להיות הליכות שיש רק לבעלי מעלה, תבין שאם אתה מתנהג כאחד האדם אתה מזלזל בחשיבות שיש לדרגה הגבוהה שלך בעבודת השם. אם 'בנימין נתניהו' ילבש חליפה מוכתמת הרי שהוא לא מבזה את עצמו, הוא מבזה את {החצי} מדינה שהוא מייצג! אין לו את האופציה לומר אני עניו, א} כי הוא לא. ב} כי הוא מחוייב לכבד את מה שהוא מייצג. אמרנו שאנחנו בני התורה של היום אין לשער את גודל גדולתנו, ואין לך פטור מלכבד את מה שאתה מייצג, הופעה, לבוש, צורת אכילה, צורת דיבור. הרמב"ם מאריך בחשיבות התנהלות מרוממת של תלמיד חכם.

יש לי רעיון בשבילך

יש משהו שיכול לשנות את הבן אדם מהקצה לקצה! כולנו יודעים שמוות וחיים ביד הלשון, דיבור זה הכלי הכי חזק שיש.

תגיד לי אם אני מחדש לך משהו. מילים יכולות להרוג! עם מחמאות אפשר להחיות אנשים! מוות וחיים ביד הלשון! עם מילים אפשר להחיל קידושין! הרי את מקודשת וכו' בעצם הדיבור הוא יותר חשוב מהכל.

לשנות את הסלנג שלך מסלנג רחובי לסלנג מרומם! למה צריך להזהר מסלנג רחובי, עממי?? חלילה לא לנבל את הפה, חלילה לא להשבע, {שבועה היא איסור דאורייתא גם אם זה בצחוק} אבל למה צריך להצמד לסלנג המיושן של ה"שכוייח" והמסתעף??

תבין דיבור זה המהות! זה הדבר הכי חזק! זה הכי משפיע על הנפש שיכול להיות!

אני רוצה שתבין, הסיבה שלשור יש קרניים והוא אוהב לאכול אבוס, זה בגלל שבאותיות שור יש כוח של קרניים וכוח של משיכה לאבוס. תראה איזה כוח יש למילה!

זה לא שבשביל שנבין אחד את השני, הוחלט לקרוא לשור, 'שור', בגלל שהייצור הזה יש לו את האותיות ש' ו' ר' התוצאה של האותיות הללו זה השור שאנחנו מכירים.

למה לאדם קוראים אדם? בגלל שאני, ואתה, מורכבים משתי חלקים, חלק אחד שרוצה טוב, חלק שני 'נמשך' לרע, לכן אדם זה גם מלשון אדמה {קרקע} וגם מלשון אדמה לעליון.

שבת שלי ומבורך

מעוניין להיות נציב באיזור מגורך? צור קשר 0527109698